

VYPRÁVĚNÍ STRÝČKA BENA

VĚRA KRPÁLKOVÁ

Vyprávění strýčka Bena

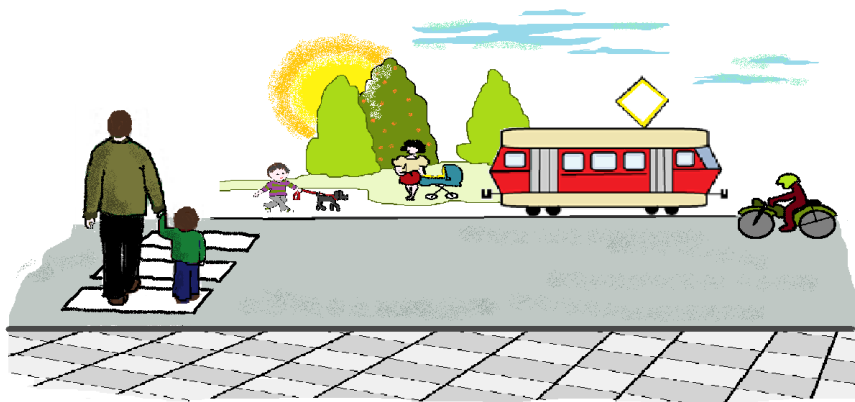
...jak vyzrát nad strachem

Věra Krpálková

1

Prázdniny končí. Strýček Ben bude vyprávět.

Na plaveckém stadionu nebylo slyšet vlastní slovo. Výskání a pronikavé dětské hlasy se nesly halou a odrážely se od jejích stěn. Ve vodě byla hlava na hlavě. Všude cákala voda. Rozdivočené děti se překřikovaly a ječely jeden přes druhého.

„Poslední dva dny prázdnin. Každý, jako by chtěl ještě naposledy vychutnat poslední okamžiky léta,“ pomyslel si strýček Ben. Seděl co nejdál od toho hemžení, křiku a zmatku. Skoro až nahoře u stropu. Na posledním schodu.

Ze všeho toho rámusu mu šla hlava kolem.

„Hrůza a děs! Jak si to jen může někdo užívat?“ odfrkl si otráveně. Rychle mrknul na hodiny.

„No konečně. Čas odtud vypadnout.“

Strýček Ben naposledy z výšky obhlédl ten mumraj dole. Vyhledal pohledem Ondrovu hlavičku a vyrazil směrem k bazénu.

„Měsíc jsem tě neviděl. Celý měsíc! A ty se teď někde schováváš!“ zakřičel Ondra, jakmile ho uviděl.

Strýček Ben ale nijak nereagoval. Vypadal, jako když ho vůbec neslyší.

Ondra tedy vylezl z bazénu a zatahal ho prudce za ruku. Jako kdyby si chtěl jeho ucho víc k sobě přiblížit. Zhluboka se nadechl a znovu z plných plic zakřičel: „Říkám, že jsem tě měsíc neviděl.“ A pak ještě dodal: „Víš, jak to je dlouho?“

Strýček Ben na to znovu neodpověděl. Jen se krátce po něm ohlédl a popostrkoval ho sveřepě před sebou kvýchodu. Svůj pohled při tom zoufale upíral ke skleněným dveřím.

Když se ocitli venku, viditelně si oddechl. Hluk ustal. Jen jako by z dálky k nim zlehka doléhaly výkřiky a povykování dětí.

Strýček Ben zhluboka nabral dech. Dával jasně najevo, že venku mu je líp než uvnitř. Odevzdaně se opřel o nejbližší zeď a slastně přivřel oči. Koutky jeho úst se mírně zdvihly v unaveném úsměvu, když poznamenal: „Konečně klid. Tak. Teď můžeš ještě jednou zopakovat, co jsi říkal. Uvnitř byl rámus, že nebylo nic slyšet.“

„Říkal jsem ... Neviděl jsem tě měsíc,“ zahalekal Ondra po třetí.

„Hmm...“ zamručel strýček a chvíli tupě koukal před sebe. „Tady už křičet nemusíš. Tady je ticho. Uslyším tě, i kdybys šeptal.“

Ondra přesunul váhu z levé nohy na pravou. Potichu se zeptal: „Víš, jak to bylo dlouho?“

Strýčkův skelný pohled se pozvolna přesunul na něj a zaostřil se. Hlava mu unaveně sklouzla k pravému rameni. Pak pomalu ze sebe

vypustil, tentokrát už podruhé, tiché protáhlé „Hmm...“. Znělo to, jako by ucházel vzduch z pneumatiky. Odlepil se namáhavě od zdi a narovnal záda. S vážným výrazem na tváři zabručel: „Jak dlouho? Nevím. Možná měsíc.“

Ondra bezmocně zakroutil hlavou: „A co ti celou dobu povídám?“

„Je tak utahaný, že to myslí vážně? Ale ne. Spíš to bude zase nějaký jeho vtípek,“ pomyslel si v duchu a raději dělal, jako kdyby nic neslyšel.

„Taková nanicovatá odpověď mě nemůže vyvést z míry.“

V létě byl u strýčka Bena týden na návštěvě. Na jeho svérázný humor si celkem rychle zvykl.

Někdy byl strýček Ben se svými vtípkami trochu drsný, ale ve své podstatě vždy laskavý.

„Dokonce naopak,“ pomyslel si v duchu pro sebe. *„Ty strýčkovy vtípky a jeho osobitý humor se mi fakt líbí. Ten měsíc, co jsem strýčka neviděl, mi to jeho popichování hodně chybělo.“*

Teď tady mlčky stojí proti sobě venku před bazénem. Oba dva ponoření do svých myšlenek, nechávají slunce, aby je osušilo.

Po Ondrově tváři letmo přelétl úsměv. Vzpomínal na báječný týden prázdnin u strýčka Bena. Tolik si ho spolu užili! A kolik nových věcí se dozvěděl a naučil!

Před prázdninami ještě strýčka moc neznal. Nevěděl, co si o něm má myslet. Jen ho něčím obrovsky přitahoval. Byl pro něj jako magnet. Velká záhada. To proto, že byl jiný než ostatní dospěláci.

Neustále něčím překvapoval. Dělal věci, které by nikdo nečekal. Dával mu zvláštní otázky. Vymýšlel úžasné skopičiny. Měl naprosto šílené nápady, při kterých si užili hodně legrace.

Tohle ho mátl. Takhle se přeci dospěláci normálně nechovají!

Ale jedno bylo jisté. Ano, ten společný týden si fantasticky užili. Strýček ho svým osobitým způsobem hodně důležitých věcí naučil. Ondra ho dobře poznal a z celého srdce si ho zamiloval.

Teď, když tam tak vedle strýčka stojí, toulají se jeho myšlenky tím prožitým prázdninovým dobrodružstvím.

„Prokoukl jsem strýčka Bena dobře,“ ušklíbá se, *„mě tím svým mračením, mrmláním a rádoby drsnými způsoby neoblafne. Vím moc dobře, jak dokáže být milý a hodný.“*

Nastavuje tvář sluníčku a potichu vypočítává, co všechno se mu na strýčkovi líbí:

Třeba miluje jeho smích. Strýček s ním sice často šetří. Ale když už se rozesměje ... Páni, to stojí za to! Jeho smích je tak upřímný! A nakažlivý! Dokáže přimět všechny lidi kolem, aby se smáli spolu s ním. A to ani nemusí vědět, co bylo k tomu smíchu důvodem.

A jak umí strýček uličnicky mrkat! Hlavně, když vymyslí nějakou rošťárnu. A ty tedy opravdu vymýšlet umí!

„Blinky! Jo, na ty je opravdu borec!“ pomyslel si, právě když ho strýček Ben vyrušil z jeho zamyšlení.

„Tak co? Jdem už domů?“

Aniž by čekal na odpověď, vzal ho za ruku a táhl ho k šatnám. Dělal tak rychlé a dlouhé kroky, že za ním Ondra nemotorně vlál. Musel křečovitě popobíhat, aby mu vůbec stačil.

„Počkej na mě! Zpomal!“ vykřikl zoufale. Měl pocit, že si nohy zamotá jako vánočku a potupně upadne.

Strýček Ben se ohlédl. Trochu se zamračil a zabručel: *„Chci být odtud co nejdřív pryč.“*

Po cestě k tramvaji nepadlo ani slovo. Na strýčkovi bylo vidět, že nemá chuť si povídat. Mlčky jen Ondrovi nastavil malíček. Ten se ho za něj chytil a šli. A vyhovovalo mu to tak. Alespoň se mohl v klidu zaobírat svými myšlenkami. A že se mu jich zrovna honilo hlavou!

„Ano, strýček Ben má svérázný smysl pro humor. Kdyby ho člověk dobře neznal, mohl by ho svými vtípky pěkně vyděsit.“

Pomyslel si a při té myšlence se nahlas zasmál.

„A to, jak místo mluvení říká to své Hmm...! Ten si s tím tedy vystačí! Jiný by potřeboval povídat pět minut a strýček jen řekne Hmm... a každý hned ví, co tím myslel.“

Ondra se zaculil.

„Nikdy nespočítám, na kolik způsobů umí to svoje Hmm... vyslovit.“

Díval se nepřítomně z okna tramvaje. Na okolo ujíždějící domy, auta, lidi. Park, kočárek s miminem, odtahový vůz, motorka, kluk se psem, alej stromů... Všechno se mu míhalo před očima. Ale on to nevnímal. Na tváři zasněný úsměv a vzpomínky opět zpátky na prázdninách u strýčka. Vybíral s ním auto, učil se jezdit na kole a plavat. Lezl na třešeň a jedli na ohni opečené buřtíky. Hráli si na indiány, byli v cirkuse....

Za ten jeden letní týden se stal strýček Ben jeho velkým kamarádem. Kamarádem, na kterého se může bezvýhradně spolehnout.

„Až vyrostu, chci být jako on,“ sliboval si.

O půl hodiny později už byli doma. Ani nemuseli vytáhnout klíče. Ve dveřích už je čekala maminka.

„Viděla jsem vás z okna,“ hlásí a rozzářeně je vítá. „Tak co, chlapi, jak jste se měli? Užili jste si to pěkně?“

„Bylo to bezva, mami,“ zouvá Ondra boty. Přitom vypráví, co všechno v bazénu dělal a kdo tam byl.

Maminka ho sice poslouchá, ale zároveň jedním okem pokukuje po strýčkovi. Něco se jí na něm nezdá.

Vidí, jak natočil vodu do skleničky. Posadil se s ní ke stolu a teď do ní zírá. Tupě pozoruje lesklou vodní hladinu. Co překročil práh bytu, zabručel na maminku místo pozdravu jen jedno krátké a hluboké „Hmm...“. Od té chvíle už neřekl ani jedno slovo.

„Není ti dobře?“ zeptala se, když viděla jeho duchem nepřítomný výraz.

Mírně zatřepal hlavou. Přivřel oči a bojovně zafuněl.

„Stalo se něco?“ vykročila k němu ustaraně.

„Nic. Nech mě chvíli, sestřičko. Ať se vzpamatuju.“

„Myslím, že se tam strýčkovi nelíbilo tak jako mně, mami,“ zašeptal Ondra mamince do ucha. „Je z toho bazénu úplně vyřízený.“

„Nemusíš šeptat, kluku. Slyším tě. Nejsem vyřízenej z bazénu. Jsem odrovnanej z rámusu, co tam byl,“ vysvětluje strýček rozmrzele a obrací se na maminku. „Ten hroznej řev! Kdybys to slyšela! To by vydržel jen svatej!“

Ruce si opřel lokty o stůl a hlavu položil odevzdaně do dlaní. „Nechápu. Jak to zvládnou všechny ty maminky nebo učitelky poslouchat? Jak můžou mít na starost tolik dětí? To byla hrůza! Hlava mě z toho třeští ještě teď.“

Maminka v tu ránu nasadila chápavý výraz. Fakt se snažila. A byla dobrá! Ale vydrželo jí to snad jen minutu, než smíchy vyprskla: „To bude tím, že nemáš ještě děti, Bene,“ pošklebovala se

strýčkovi. „Takový velký chlap a zastraší ho tlupa malých děcek!“
řehtala se na plné kolo, až jí vyhrkly slzy z očí.

Jejda! To bylo krásné!

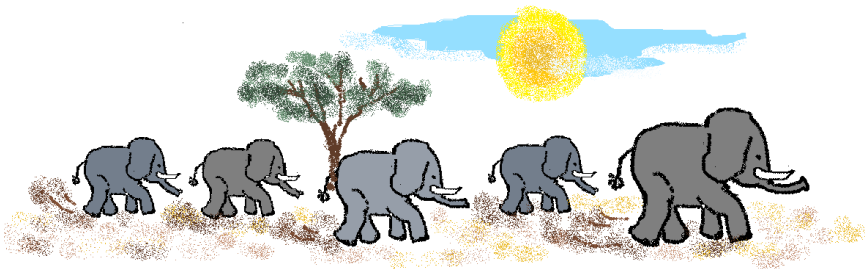
Bylo krásné poslouchat maminku, když se smála.

Uměla to stejně pěkně jako strýček Ben! A navíc? Navíc se jí při tom na tvářích dělaly roztomilé d'olíčky.

Tatínek jim říkával kouzelné maminčiny d'olíčky.

Ondra se teď zaposlouchal jejího smíchu. A cítil se báječně. Takhle rozesmátou maminku měl nejradši!

Její rozverná nálada se přenesla i na něj. Vyprskl: „Strýčku, vypadáš, jako by tě porazilo stádo rozzuřených slonů.“

Ben zafuněl: „Slyšel jsem dobře? Ty malý ničemo! Stádo rozzuřených slonů, říkáš, jo?“

Přivřel oči a uprostřed čela se mu udělala hluboká zamračená vráska. V jediné vteřině se celý změnil.

Před maličkou chvílí vypadal, jako by ho přejela lokomotiva. Jako kdyby z posledních sil na smrtelné posteli vypouštěl svoji dušičku. A teď? Teď mu oči vesele zajiskřily.

„Tak ty se mi budeš posmívat, kluku? Ty si budeš dělat ze mě legrácky? Pošklebovat se, že nesnáším vřískot padesáti dětí

najednou? Za to tě zmučím.“ Strýček Ben se zlověstně zachechtal. Nedal mu ani vteřinu náskok a už se za ním řítí.

Chňap! Už ho drží! Lechtá ho mezi žebry a na břichu ....

Ondra se svíjí a křičí.

„Vzdávám se! Vzdávám...“ směje se a prosí o milost.

„Jo, tohle je on! Můj strejda!“ klepe se jeho srdíčko štěstím. Oba konečně zastaví a společně padnou znavení na koberec u skříně.

Oddechují a spokojeně pozorují maminku, jak připravuje večeři.

„Nechte toho a pojd'te na večeři. Na tátu dnes čekat nebudeme. Zdržel se v práci,“ křikne maminka z kuchyně.

Nemusí je dvakrát pobízet. Velký hlad mají oba.

Jsou na nohách, než bys řekl „švec“.

Po večeři vyvalil Ondra na strýčka svoje hnědé oči. Byly plné prosby a naděje.

„Když ses dnes tak dlouho zdržel, uložíš mě do postele?“

„Dobrá, kluku. Udělej teď, co je třeba... a jsem celý večer tvůj.“

Maminka nestačila zírat!

Ty dvě věty stačily, aby Ondra vylétl jako střela. Všechno, co mu jindy musela několikrát opakovat a trpělivě připomínat, všechno zvládl bez řečí...

Uklidit ze stolu, vyvětrat v ložnici, rozsvítit lampičku, umýt a vyčistit zuby...

A najednou už byl v pyžamu.

Mamince vlepil rychlou pusou, vzal strýčka za ruku a táhl ho k sobě do pokoje.

„Tak pojd', budeme si ještě chvíli vyprávět.“

„Budeme,“ přisvědčil strýček a položil Ondrovi ruku na rameno. Nečekaně ho pochválil: „ Ani jsem ti ještě neřekl ... dnes v bazénu ti to šlo moc dobře.“

„Dík. Od té doby, cos mě na začátku prázdnin naučil plavat, jsem byl několikrát s tátou na plavečáku. Ale stejně. Někdy mám strach.“

„Z čeho?“

„Že mi to nepůjde.“

„Mít strach je normální,“ ujistil ho strýček Ben.

„Nedělej si ze mě legraci,“ čertil se.

„Nedělám,“ ujišťoval ho strýček.

„Ale teď vážně,“ nasadil Ondra přísný obličej, „já opravdu mívám někdy strach, strýčku Bene. Myslíš si... Jsem srab, když se bojím?“

Ta otázka strýčka překvapila. Sednul si do dřepu, aby mu viděl lépe do očí, a řekl mu s naprostou vážností: „Mít strach je normální. Každý ho máme.“

Ondra na něj překvapením vykulil oči: „Ty taky? Opravdu má každý strach?“

„Taky,“ přikývl strýček Ben.

„Já... Já myslel, že strach mají jen malé děti,“ zavrtěl udiveně Ondra hlavou.

„Ne, ne. Tak to není, kluku,“ usmál se strýček Ben, „strach mají všichni. I dospělí, víš? Strach mívá, kluku, každý. Je úplně jedno, jestli je člověk maličký nebo už velký. Jestli to je dítě nebo dospělák. Každý ho mívá. A někdy, někdy je to dokonce i dobře.“

„To nechápu.“

„Víš co? Jestli chceš, budu ti o strachu příště vyprávět. A taky vím, jak ho můžeš přelstít.“

„Kdy? Kdy příště?“

Strýček Ben natřásl Ondrův polštář a spiklenecky na něj mrkl: „Příležitostí k vyprávění budeme mít tenhle rok dost a dost.“

Domluvili jsme se s maminkou a tatínkem. Občas za tebou budu chodit na návštěvu. A některé večery tě budu ukládat do postele. Tvoji rodiče si můžou alespoň někam vyrazit. Nebo zařídít, co je třeba. A my si to spolu pěkně užijeme. A před spaním? Před spaním bude jistě čas na vyprávění. O všem, co bys chtěl vědět a slyšet.“

„Tak můžeme zrovna příště začít s tím strachem, strýčku? Nemůžu se už dočkat! Řekneš mi o něm všechno, co víš?“

„Pokud chceš... Nakonec... Bude to zábava, uvidíš.“

„Hurá! To je bezva!“ křičel Ondra a nadšením začal nadsakovat na posteli, div že z ní nevypadl.

„Lež už!“ zamrmlal strýček a svojí levačkou ho přišpendlil zpátky na polštář.

On si toho ale vůbec nevšímal. Myšlenkami byl už zase někde jinde.

„Vyprávění o strachu ... To bude zábava?“ divil se. „Jak to? Tomu nerozumím.“

Strýček Ben nasadil výraz spiklence. Sklonil se blíž k postýlce a zašeptal mu těsně u ucha: „Protože abys věděl něco o strachu, musíš taky znát něco o andělech a čertících. Ted' už ale spi. Dobrou noc.“